

ligvis ikke nægte, at den Sum, jeg har foreslaet, nemlig 1 Rd., er vilkaarlig, det føler jeg meget vel; men skal man overhovedet indlade sig paa at nævne nogen vis Sum som Minimum, kan man ikke undgaae Vilkaarlighed. At jeg har sat 1 Rd. som Minimum, hidrører deels fra, hvad jeg har talt om de Thverriers almindelige Størrelse, som første Gang begaaes af Nød og Trang, men deels har jeg ogsaa taget Hensyn til, at 1 Rd. er den almindelige Regningsmynt og Regningseenhed; naar man saaledes f. Ex. taler om Folks Formuestilstand, regner man efter Dalere, og jeg har saaledes troet at kunne forsvare at sætte denne Grændse. Jeg nægter, som sagt, ikke, at denne Grændse er vilkaarlig, men Spørgsmaalet er, om denne vilkaarlige Bestemmelse dog ikke er at foretrække for den Ubestemthed, som uundgaaelig vil indtræde, naar man ikke sætter nogen bestemt Sum. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale dette Endringsforslag, idet jeg iøvrigt gjentager, at jeg ogsaa vil stemme for Forslaget under Nr. 106.

Justitsministeren: Det Forslag, der er siklet under Nr. 76, troer jeg neppe behøver nogen særlig Omtale. Den ærede Forslagsstiller har meent, at den Bending, der er brugt i § 147, ikke har Hjemmel i det nu gjældende Lovsprog, medens han indrømmede, at den maaskee havde det i det ældre, men jeg troer ikke, at dette vil være en tilstrækkelig Grund til at udelade dette Ord, da man dog paa mange andre Steder i Lovbokaftet har været nødt til at optage Bendinger og Udtryk fra det ældre Lovsprog. — Med Hensyn til de Endringsforslag, der ere stillede til det 16de Capitel, „Forbrydelser mod Sædeligheden“, skal jeg først bemærke, at det selvfølgelig ikke har kunnet undgaaes ogsaa i dette Lovbokaft at gjøre denne Deel af den ældre Lovgivningsmaterie til Gjenstand for Behandling, blandt Andet af den Grund, at den netop allermest trængte dertil, idet der nemlig i saa Henseende var Straffebestemmelser, som paa ingen Maade

kunde vedligeholdes og heller ikke ere blevne vedligeholdte i Praxis. Dem har man maattet fravige og sætte andre istedet, og denne Materie maatte saaledes selvfølgelig blive Gjenstand for Commissionens Overveielse, ligesom den ogsaa maatte faae sin Plads her i Loven. — Ved de enkelte Endringsforslag, troer jeg, man vel maa holde sig den Betragtning for Die, der tidligere her er bleven gjort gjældende med Hensyn til Lovbokaftets Character i det Hele, nemlig den, at Udkastet ikke er noget ganske Nyt, men væsentlig kun en Modification af det, der maa ansees for gjældende ikke alene ifølge Lovbestemmelser, men ogsaa ifølge den senere Tids Praxis, og at der kun er steet Forandringer og Tilføininger, hvor man har anseet dette for paatrængende nødvendigt. Denne Character har Udkastet ogsaa beholdt i det her omhandlede Capitel; det er kun i enkelte Henseender gaaet videre, men vil man gaae endnu videre, maa jeg bede lagt Mærke til, at der dog altid vil være den Betænkelse derved, at man vil svække den Følelse for Ret, som har ligget til Grund for de tidligere gjældende Bestemmelser. Mindst betænkeligt er selvfølgelig Forslaget under Nr. 77, der kun gaaer ud paa, at offentlig Paa-tale skal bortfalde i alle de Tilfælde, hvor den fornærmede Egtfælle ikke forlanger det, men det forekommer mig dog, at der er den Betænkelse derved, at der ikke er taget Hensyn til det i § 159 nævnte Tilfælde, nemlig naar der findes et dobbelt Egtfællsbrud Sted. I dette Tilfælde er Forargelsen i det Hele taget større, hvorfor der vel turde være Anledning til her at følge noget strengere Regler end i de almindelige Tilfælde, hvor Forbrydelsen indskrænker sig til et enkelt Egtfællsbrud. Forøvrigt troer jeg, at den i Paragraphen optagne Bestemmelse allerede er gjældende i Praxis, da Straffen nemlig bliver eftergivet, naar den forurteede Egtfælle nedlægger Forbøn i saa Henseende; men dette kan dog rigtignok kun skee ved Resolution af Justitsministeriet efter de bekjendte Regler, som